

Gellén-Miklós Gábor

Duruzsol kellemesen

Szerettem volna egy verset
rögtön a második mondattal kezdeni,
hogy az első hiánya
végig ott lüktessen a szövegtestben,

legyen valami rejtély,
nyugtalanító elhallgatás,
amit a szavak, a szintagmák, az írásjelek
és a többi mondat
téblábolva kerülgetnek,

hogy ne váljon kényelmes kis kuckóvá
a vers, amelyben kandalló
duruzsol kellemesen,
legyen huzatos pályaudvar,
két falu közötti buszmegálló,
nyomasztóan elhagyatott,
ahol biztosan nem jár egyetlen
viszonylat sem, vagy ha igen,
hetente egyszer, rendszertelenül,
amely a menetrendben sincs jelölve,

várakozás, kibillenés
az eleve törékeny egyensúlyból,
örökösen elcsúszó jelentés,
újra és újra elhalasztódó megoldás,
használatlan megoldóképlet,
hatalmas füstöt eregető
veterán Csepel teherautó,
ami nagy zajjal felzúg, hörög,
de egy milliméterrel sem tud elmozdulni
az üres telephely olajfoltos garázsából...

Szerettem volna egy verset
rögtön az utolsó mondattal kezdeni,
elhagyni mindent, ami fölösleges,
egy vers, ami nem nyit meg és nem zár le semmit,
csak lóg a levegőben
elvarratlanul.

Nyálkás partfalon

Hogy ragyog az élet,
vagy csak túlhevült a gurulós
olajradiátor? És azt látom fényesen
izzani a nem rendeltetésszerű
használat miatt? Hogy dobog
a szív a kötött pulóver alatt,
mintha kenyeret dagasztana a sötétben,
a bordák börtönében. Mint egy péklegény
ökle, ahogy a lágy tésztát gyúrja:
szorít, elenged, szorít, elenged.
Mindenki gyógyulni vágyik.
Otthonra lelni. Megkapaszzkodni
a nyálkás partfalon, elkerülni
a zuhanást. Csodaszereket emlegetnek,
gondosan válogatott gyógynövényekre
forró vizet önts, majd hagyd pihenni
a bögrében. Idd meg a keserű levet,
és egészséges leszel. Építs házat
a törmelékből, mohón turkálj a sitt között.
Húzd meg magad egy huzatos szegletben.
Amikor zörög az élet, füstöl, folytatja
az olajat. Amikor bepiszkítja fehér inged
mandzsettáját. Amikor zárlatos lesz minden vezeték.
Amikor berúgja az ajtót a májrák, és így szól:
„Most elviszem magammal anyádat!”
Amikor pont az az imbuszkulcs nincs meg.
Amikor. Amikor már nincs mit tenni,
milyen keserű fűvekre öntsek pokolmeleg vizet?
Milyen bögrékhez, csészékhez mondjak imát?
Hé, csodafiúszarvas, világmindenség karbantartója,
táltos paripáddal rúgd szét a főkapcsolót,
mindjárt felrobban a kis gurulós radiátor!
De előtte fényesen felragyog, felragyogni látszik.
És a kihűlt pulóver alatt a szív megáll.